

Samantha Hayes
Tot jij van mij bent

ISBN 978-90-225-6573-5
ISBN 978-94-6023-983-0 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Until You're Mine*
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / Thinkstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Samantha Hayes
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Ik heb altijd al een baby willen hebben, zelfs toen ik nog heel klein was en niet wist waar ze vandaan kwamen. Het was een hunkering, heel diep vanbinnen, al zolang ik me kan herinneren. Het was een ziekte, een kwaadaardig verlangen; het kroop door mijn lichaam, kronkelde om mijn aderen heen, wikkelde zich door de miljoenen zenuwbanen en veroorzaakte in mijn hersenen een hormonaal gestuurd verlangen. Het enige wat ik wilde, was moeder zijn.

Een baby, een meisje. Is dat te veel gevraagd?

Het is gek en ik schaam me er wel een beetje voor nu ik er weer aan denk. Als kind sprak ik mijn wens hardop uit, dan kneep ik mijn ogen dicht, klemde mijn kaken op elkaar en balde mijn vuisten. In gedachten brouwde ik een denkbeeldig toverpoeder van mijn moeders zoet ruikende talkpoeder en zilveren glitters uit een tube. Daarmee bestrooide ik mijn pop Tiny Tears en wachtte vervolgens met ingehouden adem tot ze tot leven zou komen. Mijn pijnloze, maagdelijke bevalling duurde hooguit drie minuten.

Ja, nu moet ik erom lachen. En krijg ik zin dingen kapot te gooien.

Ik weet nog dat de stoffige halo van glinsterend poeder in een teleurstellend hoopje op de vloerbedekking viel, terwijl ik zacht in de levenloze pop prikte. Waarom haalde ze geen adem? Waarom leefde ze niet? Waarom had het toverpoeder, of God, of mijn speciale kracht – wat dan ook – mijn pop niet tot leven gewekt? Ze was nog steeds van koud plastic, en dood. Ik snikte toen zij roerloos en stijf in mijn armen lag, in een gehaakt dekentje gewikkeld. Ik had

toch al jaren van haar gehouden, dit was toch zeker de langdurigste zwangerschap ooit? Dat moest toch worden beloofd? Ik wilde haar vanuit speelgoedland naar het echte leven overbrengen, zodat ik haar mama kon zijn. Wilde ze dan niet van mij zijn? Ze wilde toch zeker niets liever dan dat iemand van haar hield, haar te eten gaf, haar wiegde en met haar speelde, voor haar zorgde en haar meer koesterde dan wie ook? Hield ze niet ook van mij?

Ik heb mijn toverpoeder zeker honderd keer gebruikt. Elke keer was het weer een mislukking, vergelijkbaar met een nutteloze, zonde-van-het-geld ivf-poging – hoewel ik toen natuurlijk niet wist wat dat was. Toen ik twaalf was, trok ik Tiny Tears' hoofd van haar lichaam en smeed dat – toen er even niemand keek – in de brandende kolenkachel in de huiskamer. Ze drupte in de asla. Haar ogen smolten als laatste, elk oog keek me aan, in een andere verbijsterend blauwe richting.

Stomme gesmolten baby.

'Als iemand me een kleinkind gaat geven, ben jij dat,' zei mama altijd, terwijl haar rechterwang koortsachtig trilde. Ik hoopte maar dat ik haar niet zou teleurstellen. Mama was niet iemand die goed met teleurstellingen kon omgaan. Ze was al zo vaak teleurgesteld in haar leven dat ze nieuwe teleurstellingen niet gemakkelijk meer kon verwerken.

Mijn oudere zus noemde me 'Sissy'. Zo noemde ze me toen ze mijn naam nog niet kon uitspreken, en die naam was blijven hangen. We schelen maar anderhalf jaar, en omdat we de enige twee levende baby's zijn die onze moeder heeft gekregen, groeiden we door haar verstikkende liefde naar elkaar toe. Behalve ons tweetjes had ze acht miskramen en baarde ze drie doodgeboren baby's, en we hadden een broertje dat op tweejarige leeftijd aan hersenvliesontsteking is overleden. Ik was de jongste – *de gelukbrengende laatste*.

'Jou waren we ook bijna kwijtgeraakt,' zei ze vaak tegen me, alsof iedereen kinderen kwijtraakte. Ze zat op het oude bankje dat voor de rode klimop stond, kauwde op haar pillen en stak de ene sigaret

na de andere op. Het leek wel alsof ze in brand stond.

Het gaf me altijd een heel speciaal gevoel als ze me vertelde hoe ik in leven was gebleven, alsof ik zo slim was geweest om te blijven leven, alsof ik alleen nog maar leefde dankzij mijn slimheid; ik was er dankzij veel gestrooi met toverpoeder. Ik haalde adem en ik leefde.

Mijn vader was heel anders dan zij. Hij was een rustige, bescheiden man, die tegen de gootsteen geleund zijn eten opat, ondertussen naar de drie vrouwen in zijn leven keek en me een knipoog gaf als er door mijn ellendige schuldgevoel over mijn bestaan tranen uit mijn vrijwel droge ogen druppelden. Papa at zijn aardappelpuree op, met een saffie achter zijn oor voor daarna, en altijd met donkere kringen van kolenstof in zijn hals. Papa hield van me. Papa streelde mijn haar als mama niet keek. Papa was al stervende zolang ik me kon herinneren.

Hij had die vieze kringen nog steeds om zijn hals toen ik als een bijna doofstomme vijftienjarige in zijn kist keek. Ik herkende hem alleen aan die getatoeëerde halsketting. Die had hij te danken aan de jaren in de mijnen (longkanker en longemfyseem op de koop toe, zoals mijn moeder iedereen trots vertelde). Tijdens de dodenwake hoorde ik mama met tante Diane praten over de kans dat papa naar de hemel ging en weer een baby zou worden. Mama was gefascineerd door al die belachelijke spirituele dingen en ze was, nog voordat papa's lichaam helemaal koud was, naar een medium gegaan. Tante Diane ging er meestal in mee als mama in haar 'minder dan gewone doen' was, zoals zij het noemde, om haar een beter gevoel te geven. Maar die keer deed ze dat denk ik om mij en mijn zus een beter gevoel te geven, om te proberen ons te laten denken dat alles in orde was terwijl dat dus niet zo was. 'Je moeder is zo gek als een cent,' zei ze een keer tegen ons. Daarna wenste ik dat tante Di onze echte moeder was.

Later, in bad, strooide ik de rest van mijn supermagische talkmengsel op mijn buik. Ik deed net alsof het de as was van mijn arme papa en ik hoopte dat hij op de een of andere manier zou wor-

den geabsorbeerd door mijn eitjes, mijn baarmoeder, en een baby zou worden en niet echt dood zou zijn. Het enige waar ik ooit naar had verlangd, was ergens voor te kunnen zorgen. Ik dacht dat dit het op een na mooiste was; nadat er iemand voor jou zorgde. Maar het mooiste, dacht ik, was dat ik wist dat mama het fijn zou vinden als papa weer leefde – zelfs wanneer hij geboren zou worden als een klein meisje.

Een baby krijgen, besloot ik, zou mijn levensdoel worden.

‘Er heeft iemand op onze advertentie gereageerd.’ Ik kijk met een ietwat gepijnigde blik over mijn laptop heen. Eigenlijk had ik gehoopt dat niemand zou reageren, dat ik het op de een of andere manier alleen zou kunnen doen. Ik voel de warmte van de computer op mijn benen, maar ik beweeg ze niet. Mijn laptop is werk en beenwarmer in één.

‘Je zou dat ding niet zo dichtbij moeten zetten.’ James staat op, tikt tegen het beeldscherm en loopt langs me heen naar de keukenkast. Hij haalt de wok eruit. ‘In verband met de straling en zo.’ Ik houd van hem, omdat hij gaat koken, omdat hij zich zorgen maakt.

‘Op de echo is te zien dat ze twee armen en twee benen heeft. Maak je dus maar niet ongerust.’ Ik heb hem de foto’s van de echo’s al zeker tien keer laten zien. Hij is nog nooit mee geweest. ‘We krijgen een gezond dochttertje.’ Ik schuif ongemakkelijk heen en weer en zet de laptop naast me op de oude, doorgezakte bank. ‘Wil je niet weten wie er op de advertentie heeft gereageerd?’

‘Natuurlijk wel. Vertel.’ James schenkt olie in de wok. Hij is een rommelige kok. De blauwe gasvlam springt aan als hij het vuur op de hoogste stand zet. Hij bijt op zijn onderlip en legt stukken kip in de wok. De walm wordt opgeslokt door de afzuigkap.

‘Ene Zoe Harper,’ zeg ik boven het sissende geluid uit. Ik lees haar e-mail nog een keer door. ‘Ze schrijft dat ze heel veel ervaring heeft en aan alle eisen voldoet.’ Ik zal haar later bellen om te horen hoe ze klinkt. Ik moet net doen alsof ik er blij mee ben, hoewel ik

het niet echt een prettig idee vind dat er een vreemde in huis zal zijn. Ik weet dat James zich bezorgd afvraagt of ik het wel red als hij weer weggaat. Maar hij heeft natuurlijk wel gelijk. Ik heb echt hulp nodig.

Ons gesprek over de nanny wordt opeens onderbroken door lawaai en gelil en geschreeuw vanuit de woonkamer.

Ik sta moeizaam op van de bank, met mijn benen uit elkaar en mijn handen tegen mijn onderrug geduwd om mijn ruggenwervel te steunen. Ik steek mijn hand op om te voorkomen dat James me komt helpen. 'Het is al goed, ik ga wel.' Het is net alsof hij denkt dat ik niets meer kan sinds hij thuis is. Waarschijnlijk omdat ik, de laatste keer dat hij me zag, niet erg stevig in mijn schoenen stond.

'Oscar, Noah, wat is er aan de hand?' Ik sta in de deuropening van de woonkamer.

De jongens kijken naar me op. Verstoord, ze waren net aan een oorlog begonnen. Oscar heeft iets smerigs en geels in zijn mondhoek. Noah zwaait dreigend met het speelgoedgeweer van zijn broer.

Ik laat ze alleen met dat soort speelgoed spelen als James thuis is. Hij vindt het geen probleem. Als hij niet thuis is, verberg ik het achter slot en grendel. Speelgoedwapens waren hét onderwerp van gesprek tijdens dat afschuwelijke etentje, een paar jaar geleden, niet lang nadat ik James had leren kennen. Toen wilde ik dat al zijn vrienden me aardig vonden, me niet met anderen vergeleken, erop zouden vertrouwen dat ik een moederinstinct had als het op de opvoeding van mijn onlangs geërfde zonen aankwam.

'Hoe doe jij dat soort dingen met de tweeling, Claudia?' vroeg ze me, toen ik zei dat ik liever niet heb dat kinderen met zwaarden en geweren speelden. Op mijn werk had ik genoeg gestoorde kinderen gezien om te weten dat ze beter andere dingen konden doen. 'Het zal wel zwaar zijn om een moeder te zijn... als je het niet echt bént,' voegde ze eraan toe. Ik had haar wel kunnen slaan.

'Kom hier, Os,' zeg ik en doe iets ongehoords. Ik maak een zakdoekje nat met speeksel en veeg zijn mond schoon. Hij probeert te

ontsnappen. Ik kijk naar het geweer in Noahs hand. Als ik dat van hem afpak, is de wereld te klein.

Tijdens dat etentje leg ik zwakjes uit dat ik – als stiefmoeder van de tweeling wier biologische moeder aan borstkanker is overleden – het recht heb om mezelf hun moeder te noemen. Maar niemand trok zich daar iets van aan, of luisterde zelfs maar naar me. Ze hadden het alweer over iets anders. ‘James zit bij de marine,’ hoorde ik mezelf zeggen, ‘dus natuurlijk zijn ze gefascineerd door oorlog... het is dus niet echt een taboe in ons huis, maar...’ Inmiddels was ik vuurrood geworden en wilde ik alleen maar dat James me naar huis bracht.

‘Geef dat geweer terug aan je broer, Noah. Heb je het afgepakt?’

Noah geeft geen antwoord. Hij houdt het plastic wapen vast, richt het op mijn buik en haalt de trekker over. Als het wapen afgaat, is een zacht plastic klikje te horen. ‘Boem. Baby is dood,’ zegt hij met een brede grijns.

‘Ze slapen. Min of meer,’ zegt James. Hij heeft zijn lievelingstrui aan en weet niet dat ik die als hij weg is mee naar bed neem. En hij heeft een glas wijn in de hand; hij wel! Het is vrijdagavond en ik heb een beker pepermuntthee en pijn in mijn onderrug. Ik weet zeker dat het vandaag lijkt alsof mijn enkels zijn opgezwollen.

Hij gaat naast me op de bank zitten. ‘En, hoe klonk ze, die Mary Poppins?’ Hij slaat een arm om me heen en speelt met mijn haren.

Toen hij de jongens naar bed bracht – en plagerig Aerosmiths ‘Janie’s Got a Gun’ zong, maar dan met de namen Oscar en Noah erin – had ik Zoe Harper gebeld, de vrouw die op onze advertentie had gereageerd.

‘Ze klonk... goed.’ Dat zeg ik een beetje spottend, omdat ik niet had verwacht dat ze goed zou klinken. ‘Leuk zelfs. Eerlijk gezegd had ik gehoopt dat ze zou klinken als een heks en zou slissen door de drank.’ Want weet je, ik heb al twee keer eerder een nanny gehad en op de een of andere manier waren ze totaal anders dan ze

hadden beweerd. Bovendien vonden de jongens het helemaal niet prettig als ze bij hen was. Dus dankzij begripvolle vrienden, de dagopvang en, sinds kort, schoolontbijt en middagclubjes, hebben we het op de een of andere manier gered. James zou het echter heel fijn vinden wanneer er iemand in hun eigen huis op hen past als ik naar mijn werk ben en nu ons eigen baby er bijna is, wil hij dat alles beter geregeld is.

‘Maar dat was niet zo,’ zeg ik, terwijl hij me met een hoopvolle blik aankijkt. ‘Ze klonk niet als een heks.’ Want ik voelde me regelmatig heel schuldig omdat James vaak weken en soms maanden achter elkaar weg is en ik een zware baan heb met vaak onregelmatige werktijden. Ik wilde een heel goede moeder zijn, maar wilde mijn carrière niet opgeven. Dat had ik mezelf beloofd toen ik in dit kant-en-klare gezin stapte. Ik houd van mijn baan, ik zou niet zonder kunnen. Ik denk dat ik alles wilde en daar nu voor moet boeten.

‘Ja, ze klonk normaal en nuchter.’

We zitten even zwijgend bij elkaar, doordrongen van wat we hebben gedaan: we hebben de advertentie pas geplaatst nadat we daar een paar avonden uitgebreid over hadden gepraat. Ik denk niet dat we hebben stilgestaan bij de realiteit die zich daarna zou aandienen: er zou echt weer iemand bij ons in huis wonen.

‘O mijn god, maar stel dat ze net zo is als die laatste twee? Dat zou niet eerlijk zijn tegenover de jongens. Of de baby. Of mij.’ Ik verplaats mijn buik, zodat ik mijn benen kan optrekken.

‘Een nanny-cam?’ stelt James voor en schenkt nog een glas wijn in.

‘Even ruiken,’ zeg ik en buig voorover. Ik heb ontzettend veel zin in een slok wijn.

‘Wijndamp,’ zegt hij, houdt het glas bij me vandaan en legt zijn andere hand erop. Ik geef hem een tikje op zijn schouder en grijns. Dit doet hij alleen maar omdat het hem écht iets kan schelen.

‘Maar daar heb ik behoefte aan. Een nanny-cam? Dat meen je toch niet echt, hè?’

‘Natuurlijk meen ik dat. Iedereen doet het.’

‘Inderdaad, dat is waar. Maar het is schending van... van hun nannymensenrechten of zo. Trouwens, wat wil je dan dat ik doe? Moet ik de hele dag naar mijn computer zitten kijken terwijl de jongens met Lego spelen en de nanny de baby de fles geeft? Dan heeft het niet zo veel zin om haar in huis te nemen. Toch?’

‘Dan moet je maar stoppen met werken,’ zegt hij met zijn half-gemeende maar serieuze stem.

‘O, James,’ zeg ik. Ik kan bijna niet geloven dat hij er wéér over begint. ‘Laten we het daar maar niet over hebben.’ Een hand op zijn bovenbeen volstaat als waarschuwing.

Hij haalt zijn schouders op en zet de tv aan. Een aflevering uit de serie *Children’s Hospital*.

Ik heb helemaal geen zin om naar zieke kinderen te kijken, maar verder is er ook niet veel bijzonders. Ik denk na over die nanny-cam. Ja, misschien is het wel een idee.

Opeens staat Oscar roerloos in de deuropening, hij wil indruk maken (daar is hij heel goed in): een klein jochie in een dramatische houding met een vreselijke bloedneus. Hij probeert het bloed niet eens tegen te houden. Zijn Ben 10-pyjama ziet er dramatisch uit.

‘O, lieve Ossy,’ zeg ik. Ik weet dat ik kan blijven zitten.

James staat snel op en grist een handjevol tissues uit de doos die op tafel staat. ‘Niet weer, hè!’ James tilt zijn zoon op en zet hem naast me op de bank. Hij gaat ijsblokjes halen.

Oscar leunt tegen me aan om geknuffeld te worden. Hij legt zijn hoofd tegen mijn dikke buik, zodat er allemaal bloed op mijn oude T-shirt terecht komt.

‘De baby zegt dat ze van je houdt, Ossy,’ zeg ik tegen hem. Hij kijkt naar me op met zijn grote blauwe ogen en een griezelig bebloede neus.

James komt terug met een zak vol diepvriesbonen.

‘Theedoek?’ vraag ik, omdat ik niet wil dat hij die zak bonen zo op Oscars huid legt.

James knikt en loopt weg om een theedoek te halen.

‘Hoe kan ze nou van me houden? Ze kent me niet eens.’ Oscar klinkt alsof hij verkouden is.

‘Nou...’

James komt weer terug.

Ik wikkel de zak met bonen in de theedoek en druk hem tegen de brug van Oscars kleine neus, terwijl ik er tegelijkertijd zacht in knijp. De huisarts zegt dat Oscars neus, wanneer dit blijft gebeuren, moet worden dichtgebrand. ‘Ze houdt van je, echt waar. Dat is instinctief, aangeboren. Baby’s komen ter wereld met hun eigen liefde en ze weet nu al dat wij van haar houden.’

‘Noah houdt niet van haar,’ zegt Oscar van onder de bonen. ‘Hij zegt dat hij haar haat en haar van de aarde af wil schieten.’

Zelfs al is het Noah maar, mijn kleine stiefzoon, toch krimp ik even in elkaar. ‘Hij is misschien een beetje jaloers, dat is alles. Dat verandert wel na haar geboorte, wacht maar af.’ Ik kijk over Oscars hoofd heen en vang James’ blik op.

We trekken allebei een gezicht en vragen ons af wat ons allemaal te wachten staat met drie kinderen onder de vijf, en dan maak ik me weer zorgen over het feit dat ze weer aan een nieuwe nanny zullen moeten wennen. Misschien zou het gemakkelijker zijn als ik gewoon ophield met werken.

‘Oké, even kijken hoe het ermee is.’ Ik til de zak bonen op en haal de rode, doorweekte tissue van zijn neus. Zo te zien bloedt het niet meer.

‘Zoals ik al zei,’ zeg ik als Oscar weer in bed ligt, ‘klonk Zoe Harper... leuk.’ Een andere omschrijving kan ik even niet verzinnen. ‘Nee, echt.’ Ik begin te grinniken als James een gezicht trekt. ‘O mijn god, ik weet het niet, hoor.’ Ik wrijf over mijn buik. ‘Ze vertelde dat ze in Dubai en in Londen heeft gewerkt.’

‘Hoe oud?’ James’ adem ruikt naar wijn.

Ik wil hem kussen. ‘Ergens in de dertig, dacht ik. Dat heb ik niet gevraagd.’

‘Dat was slim. Misschien is ze twaalf.’